

spektrum

Časopis IV žáků 7. a 8. třídy
ZŠ Březová

Slovo úvodem

Vážení a milí čtenáři, pokud se něco vyskytne podruhé, znamená to, že to není náhoda. Zde před vámi je druhé číslo časopisu Spektrum. Starořecký filosof Hérakleitos proslul výrokem, že „dvakrát nelze vstoupit do stejné řeky“. Tedy, že se vše neustále mění a vyvíjí. Nuže – zalistujte stránkami a podívejte se, co se změnilo. Nový výtisk, který máte před sebou, je výrazem odhodlání pokračovat v řadě, je potvrzením toho, že loňské číslo nebyl ojedinělý počín. Přesvědčte se, že naši březovští IV žáci se mají s ostatními o co podělit, že jsou bystrými pozorovateli, že jsou nejen pracovití a všímaví, ale že mají i fantazii a přehled. Že jsou tvořiví a mají smysl pro krásu. V tomto čísle představují své příspěvky žáci (nyní už) ze 7. a 8. třídy.

Petr Zvardoň, učitel fyziky

Michal Ambrozek

Jsem z Kyjova. Ve škole mě nejvíc baví fyzika a chemie. Jinak moc rád včelařím, dělám různé pokusy, hraju kuželky a rád chodím do přírody. Taky mě baví programování, stříhání videí a dabování.

O zmatených včelách

Dělám si poznámky ve své přírodní laboratoři

Už jste někdy zažili, že vám vlétla včela do místnosti a zmateně začala poletovat z místa na místo? To asi každý. Proč se tak chová, to si určitě pamatujete z loňských hodin fyziky, když nám pan učitel vykládal o polarizaci světla. To se děje proto, že včela se při svém letu orientuje mimo jiné také podle paprsků částečně zpolarizovaného slunečního světla. Problém je, že v místnosti za skleněným oknem

včela nemá přístup ke slunečním paprskům. Ty se při průchodu přes sklo lámou do různých směrů, a to včelu zmate. Její vnitřní kompas jí při každém pohybu říká, že má letět jiným směrem, její orientace selže a včela zmateně poletuje sem a tam.

Když co nejvíce otevřeme okno a včela má přístup ke slunečním paprskům, uklidní se a vylétne ven. Toto chování včel je známé, proto se včely ani

Tady jsem vytvořil ještě jeden pokus, ve kterém jsem zakryl záclonovou krabicí skleněným akváriem.

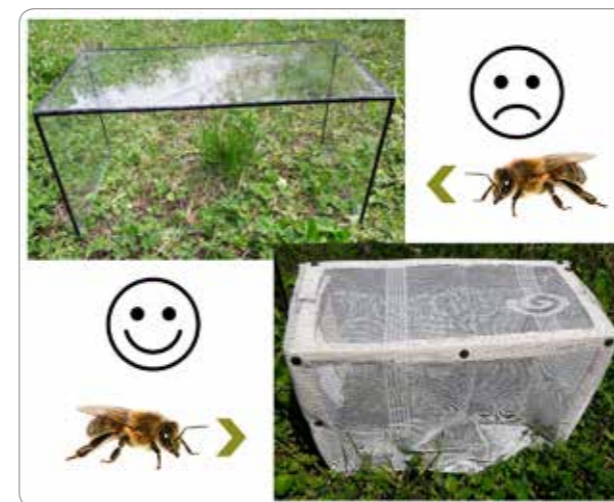
nepoužívají jako opylovači ve sklenících, místo včel se do skleníků dávají čmeláci.

Možná Vás napadlo, že jste někdy viděli výukový úl, který je jakoby průsvitný, aby se dalo pozorovat, co se děje uvnitř. Ale ty stěny nejsou skleněné, jsou z plexiskla a to včelám nevadí. Kdyby byly skleněné, včely by je okamžitě polepily voskem a neviděli byste nic!

Pokus

Já jsem navrhnul pokus, kde se dá tento efekt „zmatené včely“ dobře pozorovat.

Nejdříve jsem musel vymyslet dvě prostředí, která by se dala porovnat. Jako skleněné prostředí jsem zvolil prázdné akvárium a jako kontrolní prostředí jsem si vyrobil podobně velký hranol, který jsem obalil záclonou s velkými oky, tak aby včela neuletěla, ale aby zároveň měla k dispozici sluneční světlo.

Chytil jsem dvě včely, jednu jsem dal pod skleněné akvárium a druhou do kontrolního prostředí a pozoroval jsem, jak se obě včely budou chovat. Moje hypotéza byla, že pod sklem bude včela zmateně poletovat, zatímco pod záclonou se včela uklidní.

Tato hypotéza se mi ale úplně nepotvrdila, protože obě včely po začátku pokusu zmateně poletovaly. Po chvíli se sice včela pod záclonou trochu uklidnila, ale to nebylo dost průkazné. Napadlo mě, že když jsem včely chytil – chytil jsem je do plastového obalu z kinder vajíčka, tak jsem jim způsobil stres a včely se pak chovaly vystresovaně v obou případech.

Zkusil jsem tedy chycené včely umístit v tom žlutém plastovém vajíčku asi na 10 minut do lednice, kde bylo přibližně 8 °C. Včely se podchlady a ztuhly. Když jsem je potom dal do pokusných prostředí, nejprve obě včely ležely a postupně se adaptovaly na normální teplotu. To jim trvalo asi 5 minut.

Pak jsem začal pozorovat, jak se chovají. Měl jsem připravenou tabulku a každých 5 minut jsem zapisoval, jakou aktivitu včela dělá. Včely jsem pozoroval půl hodiny. Pak jsem je vypustil na svobodu.

Při pozorování jsem zjistil, že včela pod sklem se probrala a začala zmateně poletovat uvnitř akvária. Málodky si sedla a ani nelezla po stěnách.

Včela pod záclonou se probrala a začala prozkoumávat nové prostředí. Chvíli poletovala, pak lezla po stěnách ze záclony, a dokonce prozkoumávala trávu a rostliny.

Zjistil jsem, že chování obou včel se liší, chování včely pod akváriem by se opravdu dalo popsat jako zmatené. Pokus jsem opakoval několikrát s různými včelami a výsledky byly vždycky podobné.

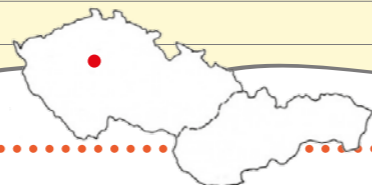
Pak jsem provedl ještě jeden kontrolní experiment. Chytil jsem dvě včely, podchladiť jsem je a položil jsem je pod záclonovou krabici a na to jsem ještě přiklopil skleněné akvárium.

Pozoroval jsem, co se stane. Když se podchlazené včelky adaptovaly, začaly obě zmateně poletovat, narážely do záclony. Po několika minutách jsem odklopil skleněné akvárium a mohl jsem pozorovat, že obě včely, které zůstaly pod záclonou se rychle uklidnily. Tím jsem si potvrdil svoje dřívější pozorování a taky to, že pan učitel na hodině říkal pravdu.

Nikol Svozilová

Bydlím v Praze a v Dolních Břežanech (z příběhu pochopíte). Mezi moje koníčky patří jízda na koni, čtení, tvoření čehokoliv a jsem taky velký fanda filmů a seriálů:)

Dvojitý život real

Z městské slečny se tak díky střídavé péči stává vesnická holka od koní. Tohle je můj dvojitý život..

Ano, zní to sice jako z nějaké knížky nebo seriálu, ale tohle je skutečné: mám dva totálně odlišné životy.

Před třemi roky, začátkem roku 2020, se moji rodiče rozešli a ještě k tomu si táta vydupal střídavou péči! Můj velice flegmatický táta pracuje jako veterinář a moje krásně bláznivá a nenormální maminka se o nás stará místo toho, aby pracovala. Jo a mám ještě o 2,5 roku mladšího brášku.

Celý rozvod probíhal celkem v poho, protože tatínek nepožádal za celých 15 let vztahu maminku o ruku, až na to, že s mámou teďka skoro vůbec nemluví. Maminka si ještě předtím našla v létě moc milého a o dvacet let staršího přítele, kterého jsme už předtím znali, protože jsme každé léto jezdili na jeho tábory. A jelikož ta střídávka začala ve stejné době, co začal COVID, měli jsme dost času se s ním víc seznámit.

Naštěstí jsme během nejdrsnější pandemie nemuseli pořád trčet doma, protože mamčin přítel

má velké stádo amerických koní. A tady začíná ten dvojitý život (omlouvám se za dlouhý úvod)! Když jedeme k tátovi, tak se ze mě stane městská holka, co bydlí v Praze. Z počátku jsem pokaždé, když jsem jela k tátovi plakala, že nemůžu být s maminkou, ale teď už jsem v pohodě. No, když jsme u táty, tak jsme hlavně doma, protože dopoledne máme online hodiny a od 15.00–21.00 hodin (někdy i déle) je táta v práci, takže nic moc. Vlastně mezi hodinami a třetí odpoledne jedeme většinou jenom do nákupního centra pro jídlo.

Táta si nás ještě k tomu kupuje. Bráškově koupil Xbox, počítač a herní set i s židlí a stolem, já jsem se ale tak snadno nedala. Chci jen to, co mi jakž takž přijde rozumné. Doma si tedy můžu dělat skoro co chci: můžu jít na procházku, do kavárny, koukat se na seriál, něco si uvařit anebo se učím.

O víkendu má táta volno a tak se buď učíme, nebo někam vyrazíme. U maminky je to ale jiné.

Když jsem u ní, tak je ze mě vesnická holka od koní. Jak už jsem řekla, mamčin přítel má něco okolo třiceti koní, takže skoro pořád někde lítáme po republice. Někdy dokonce máme hodiny i v autě na mobilu, nebo když jsem ještě neměla mobil, tak jsem měla hodiny na notebooku u koní ☺.

Vedeme třeba koňské vandry (hlavně na jaře a na podzim), v létě koňské tábory v tee-pee, v zimě vyjíždky na koních, jezdíme ke kamarádům a na turistické výlety. A taky kvůli němu musíme aspoň jednou denně do cukrárny. ☺

Aby toho nebylo málo, tak nás zsvětíl do toho stát se indiány! Jelikož jeho koně jsou quarteri a Apaloosy, tak my jsme severoameričtí indiáni. To znamená, že si vyrábíme věci podle původních obyvatel Ameriky (a ne, nemáme barevná pírka a neděláme uauaua!) a děláme taky v létě indiánské dny na Vochtance v Potštejně.

Takže na závěr, jsem taková Hanna Montana a moc mi to teďka vyhovuje. Mám ráda, jak městský a klidný život u táty, tak koňský a pořád někam cestující život u mámy. Tak se zkuste nebát, jestli se vaši rodiče taky rozvádí. ☺

Recepty sladkostí a slanosti

Ahoj, tak jestli mě ještě nemáte plné zuby, tak tady mám pro Vás dva recepty, po kterých budete mít plnou pusku ☺. Mám tady jeden sladký a jeden slaný a jsou strašně jednoduché. Jste připraveni? Tak jdeme na to!

Rafaelo

Já mám tyhle rafaela moc ráda a vždycky je děláme na Vánoce.

Suroviny:

Strouhaný kokos, loupané mandle a kondenzované mléko (klidně i kakaové)

Smícháme kondenzované mléko a kokos, dokud z toho nevznikne relativně co nejmíň lepkavá hmota. Tu si rozdělíme na takové části, jak velká chcete mít rafaela. Do těch částí dáme mandli a snažíme se vyválet z toho kuličku, kterou následovně obalíme ještě v kokosu. Teď to jen přes noc dejte do lednice a máte hotovo!

Pasta Chips

Ten, kdo umí aspoň trochu anglicky, tak ví, že nebudeme dělat chipsy ze zubní pasty, ale budeme dělat těstovinové chipsy!

Suroviny:

Těstoviny, olej, sůl a koření dle chuti a libosti

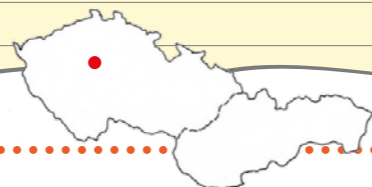
Nejdřív si uvaříme těstoviny (to umí snad každý ☺). Ještě teplé těstoviny smícháme s olejem, solí a kořením. Já osobně ráda používám bazalku, koření na pečené kuře a koření na americké brambory. Takto dochucené těstoviny rozložíme na plech s pečicím papírem a snažíme se je rozložit tak, aby měla skoro každá těstovinka svůj prostor. Teď už je jenom dát do trouby na 190 °C a necháme péct do zlatova. A už máte hotovou skvělou svačinu k filmu.

Franka Heneberková

pocházím z Prahy a moje koníčky jsou
vyrábění, kreslení komiksů, focení a kungu-fu.

◀ Mrak ve tvaru srdce

▼ Kakost lesní

▲ Vnitřek flétny

► Sklenička s ledem
a citrónem

▼ Mini vodopád

EMA TEREZA WOLKMEROVÁ

Mám fenku pyrenejského ovčáka s krátkou srstí, jmenuje se Corail. Miluju psy a proto se věnuji canicross, dogfrisbee a agility. Závodně lyžuji, běžkuji, jezdím na koni a běhám. Ráda maluji akvarel a kreslím.

Jak připravuji psa na výstavu

Corail – pyrenejský ovčák. Můj miláček.

V první řadě je nutné upozornit, že musíte vlastnit psa, který je čistokrevný a má pp (průkaz původu). Čistokrevný pes bez pp neexistuje. Pejsek na svou první výstavu může jít od 4. měsíce, takže můžete vystavovat i malé štěně.

Můžete vystavovat v těchto třídách.

Třídy povinné:

1. třída mladých 9–18 měsíců.
2. mezitřída 15–24 měsíců, je přístupná pro všechny psy bez ohledu na vykonané zkoušky a získaná ocenění.
3. třída otevřená – od 15 měsíců, je přístupná pro všechny psy bez ohledu na vykonané zkoušky a získaná ocenění
4. třída pracovní – od 15 měsíců, je na mezinárodních výstavách přístupná pouze pro plemena uvedená v seznamu plemen, která musí pro získání titulu Mezinárodní šampion krásy složit předepsanou zkoušku. Splnění podmínek pro třídu pracovní na MVP musí být doloženo předepsaným certifikátem, platí i pro plemena sk.

5. třída šampionů – od 15 měsíců, je otevřena pouze na mezinárodních výstavách a přístupná psům, kteří získali titul Mezinárodní šampion, nebo šampiona některé ze členských zemí FCI.

6. třída veteránů – od 8 let.
7. třída vítězů – od 15 měsíců, mimo mezinárodních výstav může být otevřena místo třídy šampionů, přístupná pro psy s uznaným mezinárodním či národním titulem šampiona, titulem Národního vítěze, Klubového vítěze, Vítěze speciální výstavy, Evropského vítěze, Světového vítěze. Uvedené tituly musí být získány v konkurenci dospělých.

Dále mohou být otevřeny:

1. třída štěňat 4–6 měsíců
2. třída dorostu 6–9 měsíců
3. třída čestná – od 15 měsíců, může být otevřena na všech typech výstav a je přístupná pro psy s uznaným mezinárodním či národním titulem šampiona, titulem Národního vítěze, Klubového vítěze, Vítěze speciální výstavy, Evropského vítěze, Světového vítěze, bez nároku na CAC. Zadává se

Skupinové foto při jedné ze soutěží.

známka a pořadí. Výborný 1 se nemůže účastnit soutěže o Vítěze plemene a též nemůže zasáhnout do žádných soutěží v rámci plemene.

4. třída mimo konkurenci – od 15 měsíců, v této třídě je možné vystavit psy bez nároku na klasifikaci a pořadí.

Nejprve je potřeba najít si výstavu, na kterou se chcete přihlásit, seznam výstav najdete např. na www.cmku.cz. Já doporučuji přihlásit se na www.dogoffice.cz, kde si můžete přefiltrovat výstavy vhodné pro vašeho psa a rovnou se i přihlásit. Přihlášení na dogoffice je zdarma. Můžete se přihlásit i do nějakého klubu, který zastřešuje vaše plemeno, (pokud chcete jezdit na výstavy častěji, tak vřele doporučuji) já mám svého psa v klubu kchmpp (klub chovatelů malopočetných plemen psů), má to ty výhody, že máte levnější startovné na výstavách pořádaných tímto klubem.

Nyní již jen stačí vybrat si výstavu, které se dělí na:

1. Oblastní a krajské
2. Oblastní a krajské klubové
3. Klubové
4. Speciální
5. Klubové speciální
6. Národní
7. Mezinárodní
8. Mimořádná výstava (např. evropská či světová pro plemeno, výstava pořádaná mezinárodním klubem plemene nebo plemen apod.) a přihlásit se.

Před výstavou je dobré pejska naučit chodit na výstavním vodítku, pamatujte na to, že pejsek se předvádí v klusu. Dále je potřeba naučit ho stát ve výstavním postoji, který je pro každé plemeno trochu jiný a je dobré si ho předem nastudovat.

Pejsek bude muset na výstavě ukázat zuby a je dobré ho na to předem připravit. My jsme to naši fenku učili už od štěňátka, kdy zuby ukazovala v rámci výcviku známým a kamarádům. U našeho

plemene kontrolují i paspárky. Těsně před výstavou si vytisknete vstupní list, najdete v něm vaše startovní číslo, čas kdy se máte na výstavu dostavit, číslo kruhu a jiné důležité informace.

Co si vzít sebou na výstavu:

- Průkaz původu a očkovací průkaz
- Vstupní list
- Výstavní vodítko
- Obojek a normální vodítko
- Nějakou deku nebo klec pro pejska
- Vodu pro psa a misku
- Pamlsky
- Kartáč na psa

Před výstavou je dobré psa vykoupat a rozčesat mu srst, já ale svého psa nekoupu, ale pouze ho rozčesu, protože pyrenejský ovčák má vypadat přirozeně. Je dobré na výstavu vyrazit s předstihem a přijet včas, po té co dorazíte na výstavu se musíte jít zaregistrovat, většinou probíhá registrace ve výstavním kruhu, kde předložíte vstupní list a očkovací průkaz a měli by zkontrolovat pejskovi čip, což ale většinou nedělají. Poté obdržíte startovní číslo.

Teď už jen stačí počkat, až se bude posuzovat vaše plemeno. Poté, co zavolají vaše číslo se dostavíte do kruhu, kde vám pejska posoudí, pokud bude odpovídat standardu a rozhodím se líbit, může se „kvalifikovat“ do posuzování o tituly, které standardně probíhá hned. Po posouzení dostanete list, kde je zapsán výsledek a tituly, pokud je pejsek získal. Pokud dostane některý z titulů např. BOB, BOS,... může se dostavit na závěrečné posuzování, kde se posuzují všichni pejsci (všech plemen posuzovaných na výstavě), kteří obdrželi tento titul.

V závěrečné soutěži se vyberou ti nejhezčí, kteří se poté ještě posuzují podrobněji, a vybere se vítěz daného titulu, na každé výstavě se závěrečně posuzované tituly liší, ale většinou to bývají tituly BOB, BOS, BOJ, BOV anebo u kategorie štěňat a dorostu VN1. Ještě chci na závěr podotknout, že v každé kategorii se zadávají jiné tituly.

Doufám, že se vám článek líbil a že se potkáme na nějaké výstavě

Ema a Corail

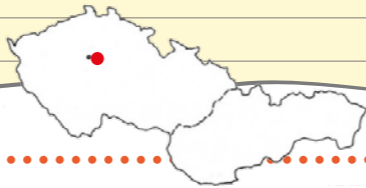

Eva Dolejší

Bydlím v malé vesničce Úvaly vedle Prahy.

Moje koníčky: malba na plátno, fotografování, grafika, houbaření a také astrologie.

V budoucnu bych chtěla studovat grafickou školu.

Beata Maren

Bydlím ve vesnici zvané Fryčovice. Chodím na ZUŠ Jožky Matěje, kde se učím zpěv a klavír.

Ráda kreslím a to hlavně anime. Ve volném čase si sednu a učím se nové skladby na klavír, na který hraji už 6 let.

Krystalizace

◀ Zde ukázka z blízka: Znárodnění krystalků soli na vlně.

◀ Tady krystalizace byla už u konce

Krystalizace je proces, při kterém se např. voda se solí po dlouhodobém vypařování zkrystalizuje na krystalky.

Postup: Vezmeme si sklenici, kterou naplníme do poloviny vodou, poté budeme přimíchávat sůl, dokud se bude rozpouštět, dále přivážeme na špejli vlnu o trochu delší, než je sklenka. Špejli s vlnou dáme na sklenku a položíme nejlépe někam ke sporáku, kde je teplo. Po cca 2 týdnech by se voda měla vypařit.

K pokusu budeme potřebovat:

- Sklenice
- Lžička
- Špejle
- Vlna
- Sůl
- Voda

Můj letošní příspěvek je zatmění Slunce.

Zatmění proběhlo 25. 10. 2022 a trvalo od 11.20 do 12.20. Zatmění Slunce bylo pouze částečné, a to 46%. Další uvedené zatmění by mělo být 29. března 2025 a opět částečné.

Himetsu no

Pokračování z minulého čísla

Po chvíli se chlapec zvedl a odešel jedinou cestou, co tam byla. Miro si trochu oddechl, protože z té jeho masky byl dost znepokojený.

„Kam si myslíš, že šel?“

Řekla, když si ohřívala ruce u ohně.

„Není to jedno? Konečně je pryč.“

„Proč konečně? Vždyť nám pomohl. Rozdělal tu oheň, abychom se mohli zahřát. Je tu taková zima.“

„To sice ano, ale měl jsem z něho špatný pocit.“

V té chodbě, co zmizel ten chlapec se začaly ozývat kroky. Komi se schovala za Mira a Miro neměl nic jiného po ruce než klacek. Kroky se blížily a s tím se i zvětšovalo napětí Komi a Mira.

Z chodby vyšel ten chlapec a něco nesl ve velkých listech.

„Zase ty?“

Řekl Miro znechuceně. Chlapec přišel k nim a položil na zem kupu těch listů. Pak si sedl a koukal na ně a oni koukali na něho takovým tím pohledem, co říká - co to jako je? Chlapec se zase zvedl a přišel k těm listům. Rozbalil je a v těch listech bylo plno bobulí a ovoce. Komi byla tak hladová, že si chtěla vzít tu bobuli, ale Miro jí zarazil.

„Co když to je otrávené?“

„Miro, proč by to jako mělo být otrávené? Přestaň být nesmělý.“

Chlapec očividně věděl, o čem si povídají, tak vzal jednu bobuli a kousl si do ní. Pak si vzala i Komi a to už jí Miro nebránil. Byl taky dost hladový, ale nechtěl nic riskovat. Všiml si, že to všechno ovoce je čerstvě natrhané, což znamenalo, že tu musí být někde východ. Miro vzal Komi za ruku, vzal z ohniště hořící klacek a mířil do té tmavé chodby. Chlapec je předběhl postavil se před ně a rozpráhl ruce.

„Co to děláš!?“

Křičí rozčileně Miro na chlapce. Obejde ho, ale za chvíli zase stojí před nimi s rozpraženými rukama.

„Už mám toho dost! Nech nás být!“

Zařval Miro tak nahlas, že se to neslo chodbou. Chlapec popadne Mira za ruku a někam ho táhne. Miro se vyděsil, snažil se vykroutit, jenže chlapec ho držel tak silně, že to nešlo. Nakonec zahli do slepé chodby a chlapec tam rozdělal oheň. Místnost se prosvětlnila a vypadalo to tam jak v pokoji. Měl tam postel svázanou ze dřeva a stoleček udělaný na stejný způsob, jak postel. Na stolečku stála fotka, na které byl muž a žena, co držela dítě. Miro se na tu fotku zadíval a chlapec si toho všiml. Vzal fotku a otočil ji. Na zadní straně bylo napsáno Narou. Chlapec ukázal na jméno a pak na sebe.

„Ty jsi Narou?“

Chlapec zakýval hlavou a byl z toho šťastný. Miro se otočil, zase vzal Komi a šel pryč.

„Co to děláš Miro?“

„Musíme najít Surika a Akuna.“

Narou chytil Mira za ruku a táhl ho zpátky. „Co po nás chceš?“

Narou ukáže na sebe, a pak na ně a nahoru nad sebe. „Ty chceš jít s námi ven?“

Zakývá hlavou a usměje se. „A proč?“

Popadne fotku a ukáže na všechny tři postavy.

„To je rodina Narou.“

Řekne Komi a Narou zakýve hlavou a ukáže na fotku a pak na ně.

„My máme být tvoje rodina?“

Poví Komi. Narou kýve hlavou a šťastně poskakuje. „A proč by jsme zrovna my měli být tvoje rodina?“

Miro byl z toho prostředí značně nervozní a chtěl odtamtud co nejrychleji zmizet.

„Přece ho tu nenecháme“, říká s vážnou tváří Komi.

Chvíli se na sebe s Mirem koukali a nakonec Miro řekl. „No dobrá ... vezmeme ho s sebou“, povzděchne si Miro.

„Ale první musíme najít Surika a Akuna.“

Pokračování příště...

Bernadeta Bycková

Bývam v Hrabušiciach v dedinke blízko Slovenského raja. Rada čítam knihy, vyrábam, bicyklujem a leziem po stromoch.

Chodím na ZUŠ a tam sa učím hrať na husliach už od prvého ročníka.

Zaujímavosti o zvieratách

Najväčšie doteraz zaznamenané stádo gaziel žilo v Južnej Afrike a malo asi 10 miliónov členov. Pokrývalo tri razy väčšie územie ako je rozloha Londýna.

Piskory lesné neprežijú bez potravy viac ako dve hodiny. Denne skonzumujú toľko potravy, ako je ich vlastná hmotnosť. Človek by musel zjesť celú ovcu, 50 kurčiat, 60 bochníkov chleba a viac ako 150 jabĺk denne, aby sa im vyrovnal.

Niektoré druhy vačíc opossum privádzajú na svet mláďatá veľké ako zrnko ryže.

Zajace majú na jazyku dvojnásobný počet chuťových pohárikov ako ľudia. Kým človek má okolo 9 tisíc chuťových pohárikov, zajac až 17 tisíc.

Líšky fenek majú taký citlivý sluch, že počujú aj termity pohybujúce sa pod zemou. Keď ich začujú, vyhrabú ich a pochutnajú si na nich.

Najväčším žijúcim psom je Mastif Kell, ktorý žije v anglickom grófstve Leicestershire. Roku 1999 vážil tento pes 130 kg, čo je váha malého slona. Jeho obľúbenou stravou sú jedlá s vysokým obsahom bielkovín.

Najmenší pes v dejinách bol yorkshirský teriér veľký ako škrekot. Merala 6,3 cm, dlhý bol 9,5 cm a vážil 113 g.

Dikobraz kanadský má asi 30 tisíc ostňov dlhých 12 cm. Keby sem ich poukladali na seba, boli by dlhšie ako Lomnický štít.

Hyeny majú také silné čeluste a žalúdok, že bez problémov požujú a strávia kožu, kosti, rohy či dokonca zuby ulovenej koristi.

Najmenším koňom na svet je miniatúrna čierna kobyľka Black Beauty, ktorá je veľká ako mačka. Je vysoká 47 cm a váži 19 kg.

Dva svište prériové sa pri stretnutí „pobzkajú“, aby zistili, či sa poznajú. Ak nie, votrelec musí ujsť kade ľahšie. Ak sa poznajú, ešte raz sa pobzkajú a začnú si navzájom čistiť srst.

Lovecké psy majú čuch milión ráz citlivejší ako človek, Vedia ním rozoznať pach spred štyroch dní.

Žirafy počas behu zatvoria nozdry, aby sa im do nosa nedostal prach.

Najväčší plutvonožec v dejinách je tuleň sloní, ktorý meria 6,5 m. Pri vztýčenej hlave dosahuje výšku 3 m. Váži až 5 ton.

Piskory žijú vo veľkých rodinách. Keď matka vychádza z hniezda za potravou, všetky mláďatá ju nasledujú v rade za sebou a držia sa chvosta súrodenca, ktorý ide pred nimi.

Hoci medvede biele vedia vynikajúco plávať, zdolávajú vzdialenosť skákaním z kryhy na kryhu.

Presun po ľadovej kryhe vyžaduje oveľa menej energie ako plávanie.

Najväčšia zaznamenaná bobria hrádza merala 700 m a bola dostatočne silná aby udržala jazdca na koni.

Objavili ju na rieke Jefferson v USA.

Veverica kapská, ktorá žije na juhoafrickej púšti Kalahari, sa chráni pred slnečnými lúčmi tak, že si dlhočasný chvost obrúti okolo hlavy ako slnečník.

Samuel Gold

Bydlím ve vesnici Zašová, kousek od Rožnova pod Radhoštěm. Mezi mé záliby patří IT technologie, jízda na kole a čtyřkolce. Velkou radost mi dělá roční pes Farty.

Slovenia – výlet do země s láskou v názvu

Vyhledka nad kouzelným přímořským městečkem Izola. Zde jsme se byli několikrát koupat..

Kam nás kola zavezou...

Letos jsem se s mými rodiči rozhodl navštívit zemi, ze které pochází moje prababička. Jelikož byla cesta, která nás v autě čekala dost dlouhá na to, abychom jí dojeli na jeden zátah, tak jsme se rozhodli, že cestu dlouhou přes 800 km vedoucí přes celé Česko, Rakousko i Slovinsko rozdělíme na polovinu s jedním noclehem, který jsme uskutečnili v již zmíněném Rakousku. Konkrétně ve městě Štýrský Hradec (známějšího spíše jako Graz)... Ale to trochu hodně předbívám... Takže vyrážíme

Jelikož jsme si nějak potřebovali zkrátit dlouhé chvíle, tak jsme při cestě nejdříve do Grazu, kde byla naše první zastávka s noclehem, která odstartovala po deváté hodině, poslouchali audio knížku Pavučina líží. Cesta v doprovodu této knížky docela ubíhala pod koly a i s krátkou zastávkou u strýce v Mikulově jsme přešli hranice asi v 12.00, čas plynul, naše vzdálenost od cíle pro dnešní noc se zmenšovala, až jsme v 14:45 přijeli k hotelu, ve kterém nás čekala jediná noc, po které jsme opět nasedli do auta a tentokrát už jeli do destinace, ve které jsme měli bydlet po celý zbytek týdne, tou destinací bylo Slovinsko. Ovšem než jsme jeli dál, prošli jsme

si centrum Grazu, viděli jsme např. Clock Tower, budovu muzeum umění, či jsme vyjeli lanovkou na kopec, ze které jsme měli tohle město jako na dlaní. Druhý den na cestách jsme si udělali malou zastávku ve městě Domžale, z kterého pocházela moje prababička a pokračovalo se do cíle. Cestou jsme míjeli města jako Maribor nebo Ljubljana.

Za tunelem mořské klima

Ale teď už k tématu tohoto článku. Krátce po poledni jsme projeli posledním horským tunelem a před námi se rozprostřelo překrásné panorama přístavního města Koper. K ubytování zbývaly už jen jednotky km, až jsme na do něj po dvou celých dnech strávených v sedadle auta konečně dorazili.

Naše ubytování se nacházelo v místě, kterému se říkalo Šentjane. Jen co jsme dojeli, tak jsme hned začali plánovat, co prožijeme další dny dovolené. Ještě večer toho dne, jsme se šli podívat do krásného města Piran, v dalších dnech jsme navštívili města Izola, do kterého jsme se chodili opakovaně koupat, Portorož či Lucia.

Právě v naposledy zmíněném přístavním městě Lucia jsme viděli na vlastní oči vytažení velké jachty

z moře... což je asi věc, která se nám nepoštěstí uvidět u nás v republice. Zhruba v polovině našeho pobytu nám trochu počasí nepřálo, tak jsme se rozhodli, že si uděláme výlet do cca hodinu vzdáleného Predjamského hradu, byla to fotogenická podívaná, odtud jsme se přesunuli do jedné z nejkrásnějších jeskyní Evropy – Postojenské jeskyně, součástí prohlídky jeskyně byla jak jízda vláčkem přímo uvnitř, tak i klasická prohlídková trasa doprovázená audio průvodcem, byl to krásný zážitek, na který se jen tak nezapomíná. Předposlední den jsme navštívili

přístav, který se nacházel ve městě Koper, v tomto přístavu jsme viděli obrovské kontejnerové lodě či jsme ve stejnojmenném městě viděli krásné starobylé náměstí, či moc hezké kašny. V tomto městě jsem také ochutnal vynikající chobotničky a o tom, jak byly dobré, vypovídá taky ten fakt, že já obvykle podobné mořské plody nejím a tady jsem s nimi měl velmi dobrou zkušenost.

A teď po sedmi dnech velmi vydařené dovolené byla na řadě zpáteční cesta, kterou jsme dali najednou bez nutnosti přespání.

Ve Štýrském Hradci jsme mimo jiné navštívili plovoucí ostrov – Grazer Murinsel na řece Mur.

A také hodinovou věž Uhrnturm.

Kostel Nanebevzetí Panny Marie v Koperu pochází ze 12. století.

Tartiniho náměstí – hlavní náměstí v městečku Piran. V pozadí je vidět věž kostela sv. Jiří.

Nádherný fotogenický Predjamský hrad z 13. století.

Zde si pochutnávám na chobotničkách z Folpo Folpo.

Julie Langerová

Bydlím ve Zlínském kraji, zajímám se o vesmír, fotografování a koně.

Kůň Převalského – Mongolský divoký kůň

Zajímají Vás také koně? Pokud ano, doufám, že se Vám popis (pro mě velmi zajímavého) koně Převalského bude líbit.

Plemeno Převalského koně (nebo také Mongolský divoký kůň), je jedním ze tří divokých koní, kteří dali základ všem plemenům na celém světě. Vyskytují se hlavně na stepích v Mongolsku a jeho domorodé jméno je kertak (vědecký název *Equus przewalskii*).

Dožívají se 20–30 let věku. Převalští koně mají zbarvení „plaváka“, což znamená, že srst je pískově hnědá, někdy mírně načervenalá. Barva srsti pomáhá lépe splynout s okolním prostředím, nohy jsou tmavé a někdy zebrované. Jsou robustně stavěni s nápadně velkou, krátkou a mírně klabonosou hlavou. Krk mají krátký a silný, plece jsou strmé, hrudník široký a kohoutek téměř neznatelný. Kohoutková výška je přibližně 122–142 cm. Mají krátké silné nohy a velká tvrdá kopyta. Hřívá a ocas nejsou příliš husté, kštice není vyvinutá a stojatá hřívá dosahuje výšky okolo 20 cm. Na hřbetě mají výrazný „úhoří pruh“. Dokáže přežít i při malém příjmu potravy např. v zimě.

Zajímavost: v průběhu 60 let 20. století byl kůň Převalského téměř vyhuben. Nemalou zásluhu na

záchraně má Pražská Zoologická zahrada, která vede celosvětovou plemennou knihu. Na přelomu 80 let 20. století začala snaha o navrácení koní zpět do jejich přirozeného divokého prostředí (v Mongolsku). Od roku 2011 Pražská Zoo samostatně organizuje přepravu koní do Mongolska. Tato organizace má název Návrat divokých koní.

Fotografování modelů koní Schleich

Camargská klisna

Camarg hřebec a klisna

Knabstrupperská klisna

Appalooská klisna (Repaint)

Tinkerské hříbě

Shire klisna

Morgan valach

Shetlandská klisna

Dávid Nejedlý

Nižné Malatíny, SK. Hráč na bicích.

Rád plávam a tancujem. Milujem chodenie do hôr a cestovanie.

Dobrodružstvo Rockycho Trampa

Ilustrační foto: ▶

Pokračování z minulého čísla

Stretnutie s krokodíлом

Po piatich hodinách predierania sa pralesom sme natrafili na Amazonku.

Rieka tiekla pokojne. Kapitán sa rozhodol, že sa ide okúpať, ale v poslednej chvíli som ho zadržal.

V ceste sme pokračovali po toku rieky. A zrazu sme uvideli vo vode predmet. Vyzeralo to ako kmeň stromu.

Nachádzalo sa to blízko brehu. Vedel som, že to je krokodíl, no myslel som si, že keď to nikto nezistí, nenastane panika. Potom všetci v tichosti prejdeme okolo neho a on si nás ani nevšimne. No nestalo sa. „Pomóóó!“ zrazu sa ozval výkrik.

Bleskovo som skočil do vody, vytiahol dýku a krokodíla zabil. Bol obrovský.

Zraneného muža som vytiahol z vody. Všetko obliečenie bolo premočené. Volal sa Bob. Krokodíl ho našťastie nezabil. Chýbali mu iba dva prsty a predlaktie na ľavej ruke mal pomliaždené. Na ošetrenie

som použil byliny, ktoré som v pralesi našiel. Ranu som mu zaviazal obvazom.

Stmievalo sa, a tak sme sa utáborili pri rieke. Uložili sme sa na listy a zaspali.

Z ničoho nič som však uprostred noci začul šramot a šepkajúce hlasy. Priplazil som sa bližšie, v tme som rozoznal dve osoby.

„Obkľúčme ich,“ povedal jeden.

Druhý hlas dodal: „Dobre, ale treba to urobiť veľmi potichu.“ „Okey,“ začul som hovoriť prvého.

Odplazil som sa späť k Jackovi. Zobudil som ho a oznámil mu zistené informácie. V tichosti sme zobudili ostatných a vyzbrojili sa palicami a nožmi.

Ozval sa bojový výkrik a z krovia sa vyrútili domorodci... Prebral som sa s ukrutnou bolesťou hlavy, priviazaný spolu s ostatnými k dreveným kolom. Všade okolo na nás zírali pomaľované tváre domorodcov. „Čo s nami bude?“ pýtal sa Jack.

„To neviem,“ dodal som úprimne. O malú chvíľu pristúpil k nám jeden z domorodcov a povedal:

„Desde que você entrou em nossa floresta sagrada, nós o sacrificamos aos nossos deuses.“

„Rocky, o čo mu ide?“ zašepkal Jack.

Stíšeným hlasom som mu odpovedal: „Chcú nás obetovať svojim bohom, keďže sme vstúpili do ich posvätného lesa.“

Domorodcovi som v portugálčine vysvetlil, že sme im nechceli ublížiť a že sme stroskotanci, ktorí zabúdili.

Zjavne však názor nezmenil a položil pred nás nôž, bič, luk, šípy a kopiju.

Znamenalo to, že podľa tradície týchto kmeňov, sme si mohli vybrať, čím budeme obetovaní. Vybral som si bič.

„Pokúsím sa s nimi vyjednávať, snáď na môj návrh pristanú,“ upokojoval som ostatných. Náčelníkovi som navrhol, aby si vybrali najsilnejšieho muža, ktorý bude proti mne bojovať. Ak vyhrám ja, pustia nás. Ak zvíťazí on, môžu nás obetovať. Domorodci

po krátkej porade súhlasili a proti mne postavili svojho najsilnejšieho bojovníka

Čierneho Medveda. Súboj sa mohol začať.

Ako zajatec som šiel do boja s holými rukami, Čierny Medveď s bičom.

Medveď sa zahnal, ja som sa mu uhol. Nečakaným skokom dopredu som ho podkopol, vytrhol mu bič z ruky a vyskočil späť na nohy.

Bojovník sa však rýchlo pozviechal zo zeme a zaútočil teraz pre zmenu on svojou silnou pästou. Uskočil som pred jeho úderom a švihol ho bičom po chrbte. Medveď sa opäť ocitol na zemi.

Tentokrát tam ale zostal ležať. Ležal tam asi minútu, potom sa pomaly zodvihol a so sklonenou hlavou odišiel.

„Vzdal sa... sme voľní...!“ nadšene som vykrikoval.

Znovu som začal veriť, že nás už nezastaví na ceste za vytúženým domovom nikto a nič...

pokračovanie nabadúce

Yunus Bakis

pocházim ze Semil, malé město v Libereckém kraji. Moje koníčky jsou hlavně programování, šachy, sportování a vytváření online her s pomocí scriptování a poslouchám písničky ve Spotify.

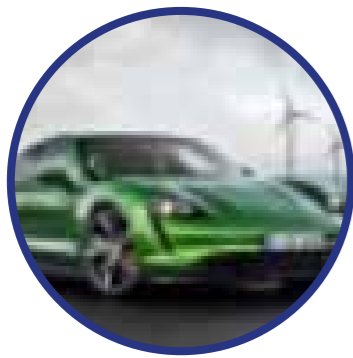

Jezevčík se dívá na vánočně vyzdobenou jedličku v obýváku a zasněně si povzdechne: „Můj pán je jednoduše nejlepší. Který pes může říct, že má doma záchod, a ještě s elektrickým osvětlením?“

Upozorňuje doktora před Vánocemi manželka: „A né, že zase jako minulý rok projdeš den předem všechny dárky pod rentgenem!“

„Opravdu mi přineseš nové bubny?“ ptá se Pepíček Santy. Odpověď zněla: „Ano, protože tví rodiče letos opravdu moc zlobili.“

Jaroslav Solín

Pochádzam zo Slovenska, bývam v Trenčíne.
Rád športujem a robím wrestling.

Wrestling – zápasenie i šport

Historie wrestlingu

Zápasenie alebo wrestling je individuálny kontaktný šport, v ktorom proti sebe zápasia 2 zápasníci rovnakej vekovej a váhovej kategórie na kruhovom zápasisku s priemerom 9 metrov.

Zápasenie ako športové odvetvie je jedným z najstarších druhov športu, v čom nás utvrdzujú rozličné

doklady z dávnej minulosti (náhrobok Bení-Hasaana v Egypte z obdobia okolo 3200 pred Kr., alebo pozostatky z krétsko-mykénskej kultúry z obdobia okolo 3400 rokov pred Kr.). Zápasenie bolo aj súčasťou programu antických olympijských hier. V zápasení rozlíšujeme 2 štýly: grécko-rímsky štýl, a voľný štýl.

◀ Ja s medailami z turnajov

Vo voľnom štýle môže zápasník útočiť a používať nohy. Naopak v grécko-rímskom zápase nemôže používať ani útočiť na nohy.

Nový zápas (voľný štýl) sa rozšíril najprv v Európe. V roku 1896 sa konali prvé novodobé OH a zápasilo sa len v jednej hmotnostnej kategórii. V roku 1972 už v desiatich kategóriách.

Bronz z Mistrovství Slovenska

S mojimi bratmi sa viac ako rok venujeme zápaseniu. Ja osobne mám za sebou 7 turnajov. Na Majstrovstvách Slovenska som bol tretí vo svojej váhovej kategórii.

V zápase vyhrá ten, kto súpera dostane na lopatky, alebo získa dostatok bodov za spravený chvat. Zápasenie ma baví, pretože posilňujem svoje telo. A nielen to. Na dosiahnutie výhry v zápase je nutné rozmýšľať. Robiť plán. Byť technicky pripravený. Občas je potrebné využiť chyby súpera.

Niekedy sa treba účinne brániť a často treba zaútočiť. Občas človek spraví chybu a prehrá. Vtedy sa treba zamyslieť, kde spravil chybu a poučiť sa. Preto je pre mňa zápasenie aj školou života.

Michael Kolář

Bydlím u Českých Budějovic. Miluji zvířátka, rád chodím s rodinou na procházky, také mám rád hudbu, hraju šest let na kytaru, pět let na klavír a na nervy všem skoro 13 let.

Budějčákům popřál anděl z Černé věže

Smetana/Sarauer – Proč bychom se netěšili. Čtyřručka.

Zde si můžete zhlédnout Giuliany – Menuet

V Českých Budějovicích máme od roku 2000 moc hezkou tradici. Každý rok 5. prosince na českobudějovické náměstí přiletí z Černé věže anděl a popřeje „Budějčákům“ krásné Vánoce. Tedy pokud zrovna není „covid“.

Anděl létá přes náměstí na horolezeckých lanech, pak slaní dolů a přednese své poselství. Dříve kolem náměstí chodila také obrovská loutka z Jihočeského divadla, letos o ni ale město prý nemělo zájem a po-

selství pronesla postava anděla, kterou promítali na fasádu jednoho z historických domů. Bylo to krásné, ale i tak mě to mrzelo, ta loutka byla úžasná a byl to pro mě vždycky zážitek.

Po přiletu anděla zpívala z rozsvíceného balkónu kousek od Domu umění operní pěvkyně Zuzana Benešová skladbu Ave Maria a zpívaly i děti ze sboru Jitřenka v kostýmech andělů. Přijďte se příští rok taky podívat☺

Amálka a Tichá noc

Letos začala hrát na kytaru moje malá sestřička Amálka, která chodí do první třídy v Březové. Byla teď dlouho nemocná a teprve začíná, ale i tak se naučila doprovod ke koledě Tichá noc, kterou jsme si spolu zahráli na koncertě. Je moc šikovná a mám z ní radost. Já jsem hrál Menuet od Maura Giulianiho a na klavírním koncertě čtyřručku Proč bychom se netěšili, kterou na motivy Bedřicha Smetany upravil hudební skladatel Antonín Sarauer. Má úžasnou energii a moc se mi líbí, tak vám ji sem taky dávám (hrajeme ji s mamkou).

Justýna Kočí

Pocházím z Brna. Se svou rodinou cestuji již 10 měsíců v obytném autě. Projeli jsme USA, Střední Ameriku a teď projíždíme i Jižní. Dělala jsem judo, a jiné sporty. Také mě baví kreslení akvarelovými barvami.

Pět lidí na šesti metrech čtverečních

◀ Výhled na Grand Canyon

S rodinou máme cestu naplánovanou na čtrnáct měsíců. Naším domovem na kolečkách se stal přestavěný Mercedes Sprinter. Je to teď pohodlný obytnáček s kuchyní, skříněmi se šuplíky, které se na drkotavých středoamerických cestách pořád otvírají, i záchodem. Žít v pěti lidech na 6 m² je často náročné. Když se nechceme tolik mačkat, je nám obývacím pokojem každý den jiný kousek světa. Někdy písčinná pláž, někdy špinavá benzínka, záleží. A musím říct, že benzínky pro kamionáky v Guatemale jsou silná liga.

Zatím se mi asi nejvíce líbilo v USA. Všechno tam bylo tak jednoduché a prostorné. Velká parkoviště i u malých obchůdků, vše bylo označené a s každým se dalo domluvit anglicky. Lidé byli hodně milí a otevření. Nikdo se neostýchal si s námi popovídat, třeba u pokladny v supermarketu. Jenom se všichni chovali nějak moc sebevědomě 😊. Jen ta organizovanost celého státu mi byla někdy protivná. Běžně se tu vyskytovala cedulka: Poslouchejte cedulky. Národní parky měly dokonale organizovanou strukturu

a příroda v nich byla dechberoucí. Mým favoritem se stal NP Yosemite.

Střední Amerika byla po vši té organizovanosti extrémní šok. Cedulky zmizely, nebo nahradilo jen pár nápisů ve španělštině. Z asfaltových cest se staly prašné silničky plné děr a výmolů. Záchody neměly prkynka, o toaletáku se ani nebavím. Obchody (ve španělštině je obchod Tienda) byly naprosto marně zásobeny. V sortimentu byste našli chipsy, Coca-Colu a pokud to byla větší Tienda, tak možná i balíček sušenek. Zato ovoci se v tomto tropickém pásu nic nevyrovnalo. Za trs (právě uřezaných banánů) tu chtěli dolar.

Mexická kuchyně byla po americkém toustovém chlebu a balených potravinách doslova zárak. Nejlepší byly tacos. Tacos je kukuřičná placka (často i domácí) plněná masem a omáčkou, které se říká salsa. Maso může být dušené, smažené i grilované. Tacos pastor, které jsou velmi oblíbené v Mexico City, se plní masem grilovaným podobně jako maso na kebab a ananasem. Výtečné jsou taky tacos s ry-

Trek Ausangate v Peru - trek v 4 600 m n. m. ▶

Canieonig (trekování v kaňonech) v NP Zion ▶

Potápění na druhém největším bariérovém reefu na světě v Belize ▶

Naše obytné auto ▶▶

bou smaženou v těstíčku. Takové tacos jsou oblíbené na poloostrově Baja California.

Střední Amerika se nachází částí i v tropickém pásu. Je tu šílené vlhko a vedro. Často jsme v noci díky 100000% vlhkosti vůbec nemohli spát. Přes den jednou bylo i 39 stupňů.

Ze Střední Ameriky se po zemi nedá přejít do Jižní. Auto jsme museli poslat přepravní lodí z Panamy do Kolumbie a my samotní jsme přeletěli letadlem. V Jižní Americe nás po trošku strašidelně nebezpečné Kolumbii čekalo světoznámé Peru a Bolívie. Začátek Peru byl otřesný. Do Nascy jsme projížděli přes odpornou šedě zbarvenou poušť plnou odpadků. Všechny malé keříky v poušti vypadaly jako vánoční stromečky ozdobené obaly od chipsů a s PET lahvami místo betlémské hvězdy. Posvátné údolí v Cuzcu mi ale přišlo nádherné. Na Machu Picchu jsme se nedostali, protože lístky se musí kupovat týdně dopředu. Zato jsme byli na spoustě jiných Inkých památkách.

Teď jsme v Patagonii, která je rozdělena do Chile a Argentiny. Příroda je tu nádherná. Vysoké zasněžené hory, ledovcová jezera, stoleté stromy a jihoamerická pampa. Tím výhledem jsem pokaždé naprosto okouzlena. Po Vánocích v Buenos Aires budeme pokračovat přes Japonsko do Austrálie. Pokud byste měli zájem, moje maminka píše blog: www.svetuvstric.cz a máme i společný Instagram [@svetuvstric](https://www.instagram.com/svetuvstric). Instagramové reelsy mám na práci hlavně já.

www.svetuvstric.cz
Instagram: [@svetuvstric](https://www.instagram.com/svetuvstric)

Izabela Zimová

Bydlím ve Vladislavi u Třebíče. Ráda fotím, chodím do přírody, poslouchám hudbu, vytvářím 3D animace, 2D animace, edituju obrázky.

Baví mě angličtina, fyzika, zeměpis a hraní na klávesy.

2D a 3D animace – to je moje

Zde si můžete prohlédnout výsledky mé tvorby.

3D Animace:

Asi před rokem jsem začala sledovat minecraft animace, zalíbilo se mi to tak, že jsem to chtěla zkusit, ale nevěděla jsem, v jakém programu. Postupně jsem se začala dívat na videa, kde někdo dělal krátkou animaci, obrázek nebo tutoriál, jak to dělat. Pár měsíců potom jsem zjistila z jednoho obrázku, co to je za program a kde si ho stáhnout, Mine-imator. Udělala jsem v tom jednu animaci, potom jsem si

zjistila, jak přidávat různé objekty a stavby. Postupně jsem dělala jenom krátké animace na procvičení, potom jsem ale začala pracovat na delší a propracovanější animaci.

2D Animace:

Chtěla jsem udělat 2D animaci tance k písničce, ale nevěděla jsem, v kterém programu. Takže jsem hledala videa, jak dělat kreslené animace pro začáteč-

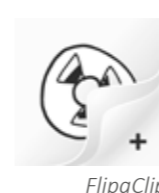
níky. Nikde ale nebyl napsán program. Potom jsem u jedné animace viděla znak aplikace, ve které to bylo udělané - FlipaClip. Stáhla jsem si ho na mobil a zjistila, že není tak těžké v tom vytvořit animace, stačí jenom umět kreslit 😊. Takže jsem s tím začala pracovat, ale zatím jsem větší animace nedělala.

Edit obrázků:

U některých videí je miniatura (hlavní obrázek videa) vyfocená z animace, ale vypadá jako v reálném životě, má stíny, postavy na té fotce mají různě nasvícené vlasy a jsou tam různé další detaily. Potom jsem v jednom videu viděla přímo postup,

jak to ten člověk dělal. Téměř pod každým takovým videem je napsáno, jaké aplikace byly použité, aplikace, ve které byl vyfocený ten obrázek a aplikace ve kterém byl editovaný. Chtěla jsem si to zkusit, takže jsem si to stáhla. (ibisPaintX-také na mobil) Každý edituje jinak, takže jsem udělala vlastní styl editování vlasů a stíny jsem různě zkombinovala z několika videí.

Jednoduchý edit mi trvá asi jednu hodinu a půl, pokud to má víc detailů nebo ty postavy jsou jiné, trvá mi to asi 4 hodiny v kuse. Dá se to docela dobře zkombinovat s obrázky nebo klidně i s animacemi z Mine-imatoru.

Soutěž – vánoční tvoření

A – Kateřina Poučková – recyklovaný vánoční věnec
B – Eva Dolejší – perníková chaloupka
C – Bernadeta Byčková – číapočky
D – Michal Ambrozek – svařákové želé
E – Izabela Zimová – adventní svícen
F – Petra Precechtelová – vánoční veniec
G – Lukáš Rosenberg – vánoční stromeček

Kateřina Poučková

Jsem z Prahy, ale 2 roky už s rodiči bydlím v obytném autě. Baví mě sport, učím se kiteboarding, jezdím na kole a kolečkových bruslích, šnorcluju. Miluju zvířata. Ráda maluju a učím se jazyky.

Turecko – země zvláštního kouzla

Ráda bych vám popsala naší cestu Tureckem. Začala vlastně už v Řecku, když se nám rozbila lednice v obytném autě, kde žijeme. Naši kamarádi nám slíbili, že nám přivezou novou, právě do Turecka. Z Řecka je to tam cobydup.

Brána do Asie

Turecko je pomyslnou branou do Asie, jeho menší část (jen 3 %) leží na evropském kontinentu, zbytek už je Asie. Je to velká země s rozlohou 783 356 km² a s počtem obyvatel přes 83,5 milionu.

Příjezd do Turecka byl velmi zajímavý. Přivítali nás kromě minaretů a typických střech mešit i vojáci se samopaly, ale milí a usměvaví. Silnice byly oproti Řecku parádní, což potěšilo hlavně taťku.

Evropskou a asijskou část odděluje Marmarské moře, průliv Bospor v Istanbulu a Dardanely na jihu. My jsme si zvolili jižní cestu. Dardanely sehrály svou roli během první světové války, o čemž svědčí i místní vojenský památník.

Věděli jste, že bájná Trója se nachází na území

Hodinová věž v městě Izmir

Mira

dnešního Turecka? V Turecku se vůbec nachází hodně antických a významných památek, jsou většinou mnohem zachovalejší a dostupnější než v samotném Řecku. Jednou z nejvýznamnějších je určitě Efes. Velmi dochované město z antické doby, s nespočtem staveb, náměstí a ulic.

My jsme z historických měst navštívili Bergamu – je to vlastně kopec za městem, kde je vystavený chrám pro boha Dia a na tuto akropoli vás doveze lanovka. Dalším zajímavým místem byla Patara s antickým divadlem – amfiteátre. Býval to obrovský přístav. Velká část objektu je nyní zarostlá vegetací a pasou se tu ovce a kozy.

Kouzelná nejen kuchyně

Turecko má zvláštní kouzlo a atmosféru, na ulicích je velký mumraj a zmatek, všude spoustu lidí a hluku. Na každém rohu jsou mešity, z minaretů jsou čtyřikrát denně slyšet modlitby – první je už v sedm ráno!!! Turci mají výborné jídlo, v pouličních restauracích nenajdete jídelní lístek, ale pozvou vás

Na trhu

Pamukkale

do kuchyně a nechají vás nahlédnout pod pokličku a vyberete si podle vůně a vzhledu. Také je velmi běžné, že vás Turci pozvou na čaj nebo na večeři přímo k nim domů. Turecko je muslimská země a nejí se tady vepřové maso, jen kuře, skopové a ryby. V přístavním městě Izmir jsme například ochutnali bramborovou kaši podávanou přímo v bramboře nebo makrelu v housce. Izmiru se říká město palem, je to snad jediné velkoměsto na západním pobřeží. Město lemují dlouhatánská promenáda, v centru je překrásný bazar – tedy tržiště a také velkolepé mešity.

Ve většině měst je vidět péče o toulavé psy a kočky, kterých je v Turecku opravdu hodně. Za pár drobných můžete koupit granule v automatu, jsou tu pítka s vodou a většina psů má označení s očkováním. Toulaví psi nejsou agresivní, což se třeba o Řecku nebo Balkánu říct nedá.

Bavlněný zámek

Z přírodních památek se mi líbilo Pamukkale, Chiméry a soutěska Saklikent.

Pamukkale znamená v překladu bavlněný zámek a z dálky i tak opravdu vypadá. Jsou to vápencové stupňovité terasy, zaplavené teplými prameny. Malá bílá jezírka s teplou vodou, kde se můžete vykoupat. Na kopec se nesmí chodit v botách, aby se vápenec neponičil. Na vrcholu kopce se nacházejí Kleopatřiny lázně. My jsme parkovali z odlehlejší strany, kde jsme i nocovali, ráno nás vzbudilo podivné hučení, a když jsme vykoukli z okna, všude nad námi se vznášely horkovzdušné balony.

Prozkoumali jsme tu část, která není pro většinu turistů tolik zajímavá, tedy tu, od které je voda odkloněna. Jezírka jsou tu už vyschlá a je sem horší přístup, ale bylo to o to hezčí, že tam nikdo nebyl. Pamukkale spadá pod světově uznávanou památku UNESCO.

Nedaleko národního parku Olympos se nachází zajímavý přírodní jev nazvaný Chiméra. Jsou to plamínky zemního plynu, které hoří ve skalnatých štěrbinách. V antice se jich lidé báli, protože je považovali za oheň, který chrlí jakási nestvůra.

V pohoří Akdagi je kaňon Saklikent. Voda z roztátého sněhu a z několika silných pramenů vyhloubila do skal až 300 m hluboký kaňon. Soutěskou se dá projít až k vodopádu, brodíte se ledovou vodou a blátem, je to vážně zábava. Po dřevěných lávkách podél stěn se dá dojít k restauracím, které jsou přímo na řece EsenCai. Dáváte si oběd a kolem vás plavou kachny na dosah ruky. U stolků se sedí na zemi na polštářích, takže vám kachny občas koukají přímo do talíře.

Dočetli jste až sem? Skvěle, tak to bych ještě napsala pár řádků o Istanbulu. Protože je to město, které určitě stojí za zmínku. Je to město, které vás vcucne, pohltí, pomuchlá, požvývá, udiví svou krásou a na konci vyplivne. Je to město s rozlohou Ústeckého kraje a počtem obyvatel 15 a půl milionu. Na chodníku si ani nemůžete otevřít mapu, aniž by do vás někdo vrazil nebo vás smetl zásobovač obchodů s oblečením. Obchodní ulice jsou rozdělené podle sortimentu, který se tam prodává. Jsou tu ulice, kde najdete oblečení jen pro miminka, v jiné ulici zase jen XXXL velikosti a o ulici vedle zase jen boty, pak jen džíny...v ohromných obchodních domech, že člověk ani neví, co by si měl vybrat. A to vše zásobují chlapíci s velkými pytli na zádech.

Hagia Sofia a Modrá mešita

V Istanbulu jsou dvě nejnámější mešity Hagia Sofia a Mešita Sultána Ahmeda, také jinak nazývaná Modrá mešita. V době naší návštěvy byla Modrá mešita zrovna bohužel v rekonstrukci, takže jsme viděli jen lešení a sloupy obalené pracovní fólií, aby

se neponičily. Ale mešita Hagia Sofia byla úžasná. Moje rodina není nijak nábožensky založená, ale mešity na mě působí mnohem veseleji, než kostely. Kostely jsou pro mě velice ponuré, výzdoba a obrazy někdy až strašidelné, oproti tomu mešity vnímám jako místo klidu a míru, někteří lidé je využívají jako místo odpočinku, nejen duševního ale i fyzického. Ve zkratce občas si tam dá někdo i šlofíka. Podlaha je pokryta koberci, proto se tam chodí bez bot a okny dovnitř proniká mnoho světla.

Kdybych měla vypsát všechna krásná místa, která jsme navštívili, a všechny zážitky, které jsme zažili,

tak na to nevystačí ani celý časopis. Když shrnu to, co se mi nejvíc líbilo, jen do pár slov, tak jsou tato: bazary neboli místní tržiště s výbornou zeleninou a ovocem, památky, čisté a teplé moře, milí a vstřícní lidé a výtečná gastronomie.

Těším se, až se do Turecka zase vrátíme, je tam toho ještě tolik k objevování. Příště se chceme vydat na východ Turecka.

No a vy se můžete těšit na příště, zase na další zemi...bude to Francie, Balkán, Španělsko nebo třeba Norsko??? Nechte se překvapit☺

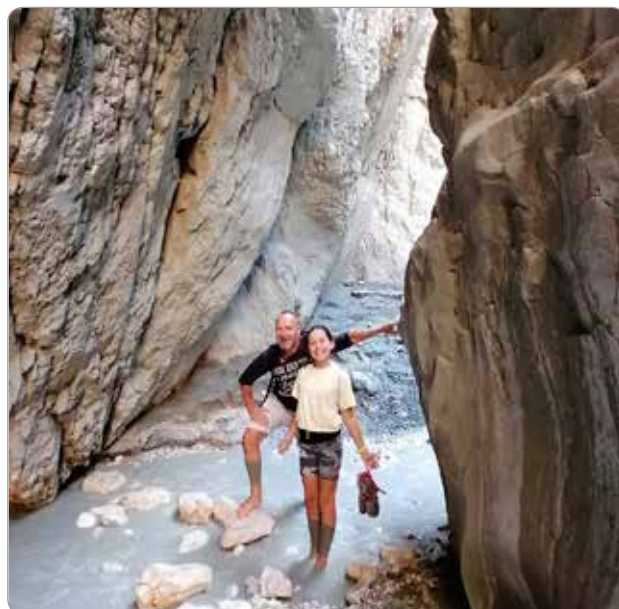
Katy Pou

Istanbul –
Obelisk Theodosius

Mešita Hagia Sofia

uvnitř mešity Hagia Sofia

Vodní stezka průsmykem
Saklikent – jihozápadní
oblast Turecka

SPEKTRUM – školní časopis individuálně vzdělávaných žáků 7. a 8. třídy ZŠ Březová. Ročník 2., číslo 1/2023.

Redakce: šéfredaktor Ing. Petr Zvardoň • redaktoři za 7. a 8. třídu: Alžběta Byčková, Samuel Gold • logo Spektra navrhla: Eva Dolejší • kresba na obálce: Ema Tereza Volkmerová • hlasovací anketu vánoční soutěže vytvořil: Michal Ambrozek • časopis vyjde v on-line i tištěné podobě v lednu 2023.